

Těžký život invalidů

Nebudu vám vyprávět žádné příběhy z druhé ruky, ale mé vlastní zkušenosti. Neberte to jako pláč, nebo stěžování si. Účelem tohoto článku je upozornit na nešvary úřadů, na přístup lidí, kteří by měli pomáhat (alespoň jsou za to placeni), na stav společnosti.

Pokud je člověk skutečně nemocen, pak to není lehké. Nejen život jako takový, ale i život s úředním šimlem. Invalida musí neustále procházet různými přezkumy a stále někde někomu prokazuje svou invaliditu. Jistě uznáte, že chybějící končetina nedoroste ani po dvaceti letech, tak proč u takových nezlepšitelných případů provádět každé tři roky přezkum a nutit už tak nemohoucího, aby absolvoval kolečko po lékářích. Na druhou stranu se plýtvá dávkami na očividně zdravé lidi, kteří těmito přezkumy nějakým záhadným způsobem projdou. Znamená to jen jediné, že systém nefunguje, přitěžuje potřebným a hýčká simulanty. Ale od začátku.

Jednoho dne se může každému stát, že utrpí úraz. Nějaký čas se léčí. Následně lékaři konstatují, že stav je nezlepšitelný a bude se do budoucna zhoršovat. Pokud marodíte dostatečně dlouho, pak má váš posudkový lékař povinnost buď vás uschopnit, nebo poslat do důchodu. Ale není podmínkou, aby vás tento posudkový lékař viděl. Posuzuje pouze podle zdravotní dokumentace. Většinou takový lékař dopředu předpokládá, že se jedná o simulanta a proto si dává na čas. **TAKOVÉ POSUZOVÁNÍ BEZ OSOBNÍHO KONTAKTU** jen spěje k tomu, že spousta skutečně nemocných nedosáhne na svůj nárok, zatímco spousta „zdravých“ si to v pohodě oběhá. Takže než takový skutečně pohybově postižený člověk začne řešit úřady, musí nejprve vyřešit možnosti svého pohybu nebo mít nějakého zdravého člověka, který mu bude všechno obíhat a vyřizovat. Mně lékaři na chirurgii doporučili speciální obuv. Proto jsem si nechal napsat poukaz pro pojišťovnu a domluvil se s specialistou v Plzni. Ten po mém příjezdu dělal všechno pro to, aby mi nic nemusel vyrábět. Nejprve mi sdělil, že poukaz pro pojišťovnu z chirurgie nebere, pouze z ortopedie. Mne ale nikdo z ortopedie nikdy neviděl. Přesto jsem si městskou dopravou dojel do FN Plzeň do ortopedické ambulance, kde jsem po 1,5 hodině čekání dostal nový poukaz. Vrátil jsem se přes půl města znovu k odborníkovi, kde mi paní sdělila, že i přes to si není jista a mám počkat, až se vrátí šéf. Po dalších dvou hodinách přijel šéf a ten mne informoval, že mi žádné boty neudělá, protože si myslí, že by mi to zdravotně mohlo uškodit. Švec nad lékaře !! Upozorňuji, že celou anabázi jsem absolvoval ve vojenské kanadě, do které jsem nacpal fotbalový chránič, aby se mi moc nepodlamovala noha díky chybějícímu kotníku. Kamarádka mi ještě ten den domluvila schůzku s redaktorkou Plzeňského deníku a v sobotu vyšel článek. Na jeho základě se mi nabídla jiná firma v Plzni a spousta ochotných lidí z celé republiky. Hned v pondělí za mnou přijela televize ZAK a natočila reportáž do zpravodajství. Za týden jsem jel znovu do Plzně na protetiku, kde mi udělali odlitek nohy a začali vyrábět nejprve ortézu a na ni i kožené boty. Byl jsem jim nesmírně vděčný. Sice výroba pomůcek trvala skoro třičtvrtě roku, ale když jsem to konečně nandal na nohy a mohl chodit, byl to nepopsatelně krásný pocit. Pořídil jsem si kolo a denně jezdil 30 km po rovině, abych posiloval nohy a nezatěžoval kyčel. Začal jsem studovat, otevřel si malou živnost a přihlásil se do autoškoly. Jenže se mi uskrínula pupeční kýla a musel jsem na operaci. Přesto jsem s plastovým futrálem na nohu dokončil autoškolu a zažádal si o příspěvek na zvláštní pomůcku, tedy automobil. Žádost byla zamítnuta a odvolání také. Kamarádka mi tedy umožnila jezdit ve staré felicii, ale pro mne to byla svoboda pohybu. Jednoho dne se mi skřípl nerv v kyčli, nastartovaly se zánětlivé procesy v těle, které mi poškodily i klouby v zápěstí a bylo nutné mne dostat do nemocnice. Další kamarádka mi zavolala pohotovost a informovala je, že jsem vysoký, tlustý a bydlím v patře, aby tedy přijel někdo fyzicky zdatný. Přijela drobná žena a podprůměrně zdatný muž. Pro pobavení dodávám, že jejich řešení bylo položit mne na nějakou deku a po schodech normálně stahnout o patro níž.

Povolali jsme tedy kamaráda, víc jak dvoumetrového basketbalistu, který mne snesl na zádech. Nebudu popisovat detaily léčby, to by bylo na samostatnou knihu, ale zmíním se o jiném aspektu. Dobře jsem věděl. Že mi nesmí nohy zeslábnout, protože už jsem měl své zkušenosti a dvakrát se učil chodit od nuly. Bombardoval jsem personál chirurgie žádostmi o rehabilitace, ale chudáci jsou tam opravdu přetížení. Dělalí, co mohli, ale na rozchození to bylo málo. Po měsíci jsem byl převezen do LDN Horažďovice s rehabilitačním programem. Tady smí do bazénu jen lidé do 100 kg, tudíž jsem byl mimo. Občas jsem trénoval chůzi v chodítku s doprovodem personálu, ale nejčastěji jsem v leže na posteli šlapal na rotopedu, který se zavěšuje na čelo postele. Ale neustále mi bylo dáváno na vědomí, že nesmím šlapat moc, ani rychle, ani dlouho, protože i tak našlapu sám víc než zbytek oddělení a hlavně ten rotoped mají jen jeden a bojí se, aby se neporouchal. O víkendech jsem jen ležel. Kamarádka se po domluvě s personálem rozhodla, že tedy vždy v sobotu přijede, oni jí půjčí chodítko a ona mi bude dělat potřebný dozor, protože bez něj trénovat nesmím. Přijela 2x a pokaždé zbytečně, chodítko jí nepůjčili, i když to den předtím slíbili.

Po dvou měsících jsem se vrátil domů na vozíku. Kamarádi mi pomáhali, jak mohli. Vozili mne mezi lidi, nakupovali, tlačili na vozíčku. Ale na úřady jsem byl sám. Tehdy jsem poprvé požádal o příplatek na péči a další výhody. Telefonoval jsem na úřady, psal emaily, ale nikdo neodpovídal. Bez osobního kontaktu dnes totiž ničeho nedosáhnete. A tak znovu přišel na řadu tisk. Po několika měsících mi jedna známá napsala, že má na sociálce spolužačku a že ji bude kontaktovat. A tak se podařil první krok, dostat pracovnice sociálky ke mně domů. Zkontrolovaly, jak žiju, jaké potřeby zvládnou a za další měsíc jsem dostal označení invalidy do auta. Pořád jsem ale čekal na nějaký ten příspěvek, protože vlastní finanční rezerva už dávno došla a příjem nestačil. Invalida se totiž může omezit v oblékání, ale utratí mnohem víc za stravu, kterou si musí nechat dovážet hotovou, a za léky. Přežil jsem v očekávání zimu a stále urgoval mou žádost. Termín pro její vyřízení byl již téměř 2x překročen. Po půl roce jsem se od posudkové lékařky dozvěděl, že mou žádost nemůže vyřídit, neboť mé zdravotní posudky jsou starší tří měsíců a musím si oběhat nové. Jak by taky nebyly, když jim tam ležely téměř 7 měsíců. Začal jsem postupně znovu chodit o berlích a jezdit autem. Dočkal jsem se nakonec 4 tisíc měsíčně a 400 na pohonné hmoty.

Uběhly dva roky od vyrobení první ortézy a já měl nárok na novou a nové boty. Ale také platila nová pravidla. Poučen, že poukaz z chirurgie nikdo nechce, jsem šel rovnou na ortopedii, vyčkal si několika hodinovou frontu, abych se dozvěděl, že musím znát číslo ortézy. Slíbil jsem, že ho seženu a vrátím se druhý den. Jenže to je státní svátek a neordinuje se.

Kloktání 2013 (14).jpg

radek 001.jpg

http://klatovsky.denik.cz/zpravy_region/svec-odmitl-usit-invalidovi-botu20100918.html

http://klatovsky.denik.cz/zpravy_region/invalida-smi-i-do-zakazu-vjezdu-20140312.html

http://klatovsky.denik.cz/zpravy_region/projekt-usnadnil-nezamestnanym-cestu--20110810.html

Když jsem zvládal kolo

Záněty rozpadlý kotník

Amatérsky podlepovaná bota

Nefunkční ortéza

Radek Sedlacek.jpg

Tak jsem tedy rovnou z parkoviště nemocnice zavolal na protetika, kde mi sice po přemlouvání číslo řekli, ale s tím, že mi je do toho prd, protože to má vědět lékař. Nově jsem s poukazy musel nejprve na zdravotní pojišťovnu, aby napřed schválila finance, a teprve potom jsem mohl na protetika s žádostí o nové boty a ortézu. Po dvou letech jsem na protetikách zaregistroval změnu v přístupu k nemocným. Mnohem méně ochoty. Za týden jsem jel s kamarádkou znovu na protetika, kde mi sdělili, že mi nenapsal lékař ortézu, ale jen boty a ty bez ortézy nejsou plně hrazeny a musím je zaplatit. Sám bych už vyčerpáním z běhání mlčel, ale kamarádka to tam seřvala na dvě doby, až přiběhl primář, postavil své podřízené do latě, mne poslal na zdravotní pojišťovnu zrušit poukaz s tím, že on s nimi vše potřebné vybaví, mně ať odlijí jen tvar nohy a začnou vyrábět.

V této době začalo staré auto dosluhovat a potřeboval jsem jiné. Znovu jsem si podal žádost, znovu mi byla zamítnuta, aniž by mne posudková lékařka kdy v životě viděla a znovu jsem se odvolal do Plzně. Tentokrát jsem si ale na odvolací řízení dojel osobně, aby mne už konečně někdo z těch posuzujících viděl. Mám poškozené obě nohy a z toho pravou velmi závažně, zápěstí levé ruky, Na pravé rameno a ruku jsem měl částečný invalidní důchod po autonehodě a je to postižení těžké. A do toho neoperativní poškození pravého kyčelního kloubu. Takže nejsem schopen urazit víc než 30 m ani o berlích. Komise lékařů ve složení neurolog, posudkový lékař a ortoped mne prohlédli a vynesli ortel: "Podívejte, nám je jasné, že do krámu pěšky nejste schopen dojít a ani do autobusu nedokážete nastoupit, takže se bez auta nejste schopen o sebe postarat. Ale tabulky jsou taxativní a vaše postižení do nich nezapadá, tudíž z našeho hlediska nejste těžce pohybově postižen a nemáte nárok na příspěvek!" A jako třešničku na dort dodali: "Ta noha se vám stejně neuzdraví, tak si ji nechte uříznout a budete v tabulkách." Nu nic, tak jsem té cesty alespoň využil k vyzvednutí nové ortézy a botiček. Nemohl jsem se dočkat, až to doma vyzkouším. Byla menší než ta první, lehčí, designově vytuněná, vypořstovaná a boty nepůsobily tak humpoláckým dojmem, jako ty první. Jenže ouha, ona nepasovala. Měl jsem ji 2x na noze a způsobovala mi neskutečnou bolest. Nebyl jsem schopen v tom udělat krok. Spodní díl se mi zarýval do masa a otevíral mi nohu. Jel jsem tedy znovu na protetika s žádostí o úpravu. Paní, která ortézu vyráběla, mi sdělila, že to nejde, protože kdyby do toho sáhla, tak se to rozpadne a že mám tedy vydržet další dva roky v té první, než mi vznikne nový nárok. V tu chvíli už jsem neměl sílu na další odpor a beze slova odjel.

Uběhly další dva roky a já znovu vyrazil na protetika s žádostí o třetí ortézu a boty. Z té minulé jsem použil polstrování na opravu té první. Z bot jsem odřízl podrážky a podrazil si s nimi ty staré. Paní na recepci protetik mi sdělila, že je teprve 17. 9. 2015 (čtvrtek) a já mám nárok až 19. 9. Marně jsem se pokoušel něco ukecat, s odůvodněním, že to stejně vyrábějí víc jak půl roku, tak že snad jeden nebo dva dny nehrají roli. Mám si zavolat další týden a tak jsem 20. 9. volal. Paní mi sdělila, že není problém, že si mne objedná na únor. Nedal jsem se odbýt s tím, že mám nárok jednou za dva roky a minulé ortéza byla nefunkční, tudíž chodím už 4 roky v jedné a v jedněch botách. Taky mi řekla, že mám nárok ne za dva roky, ale každý rok na boty i ortézu. Opáčil jsem tedy, proč mne minulý týden vyhodili, když jsem tam nebyl o dva dny dřív, ale o rok později. Nechal jsem se tedy objednat přímo k primáři na 6. 10. 2015. Ten den jsem znovu přijel do Plzně a byl na protetikách 5 minut. Primář už zdaleka nebyl takový, jako před dvěma lety a už vůbec ne jak před čtyřmi. Jen mi řekl, že poukazy vybaví a já mám čekat, až mne zavolají.

Tak jsem čekal a čekal. Na konci listopadu mne opět zasáhl těžký zánět, který mi v minulosti rozložil kosti v kotníku. Tentokrát ovšem v lokti levé, tedy té zdravější, ruky. Nebyl jsem schopen se posadit a chodit už vůbec ne, protože jsem se neměl čím opírat o berle. Několik měsíců jsem se ven dostal jen

jednou za 14 dní sanitkou k lékaři na kontrolu. V tomto stavu jsem přežil vánoce i silvestra a pomalu se blížily velikonoce. Spolykal jsem 11 krabiček antibiotik. Den se již znatelně prodlužoval, když mi konečně zavolala paní z protetik, že mám za dva dny přijet do Plzně na devátou a konečně mi udělají odlitek nohy a začnou vyrábět ortézu. Boty později, protože se dělají až na tu ortézu. Omluvil jsem se s tím, že díky mému momentálnímu zdravotnímu stavu nejsem schopen cesty do Plzně. Najednou jsem se nestačil divit. Prý tam nebude kvůli mně mít něco rozděláno bůhví jak dlouho. Že poukaz pro pojišťovnu platí jen omezenou dobu. Že musí ještě nejdřív svolat sympóziu, protože ocelové klouby (ty samé, na kterých chodím už šestý rok) mají nosnost do 100 kilo. Že jsem tlustý tak, že jsem se do té druhé ortézy ani nevešel. Ozval jsem se, že to není pravda, že druhá ortéza mi sedí stále dobře, jen spodní díl je nízký a zarývá se mi do masa a že ona mi sama řekla, že to nejde upravit. A co si to vlastně dovoluje a jak to se mnou mluví. Ještě jsem jí řekl, že já čekám skoro 5 měsíců, než se vůbec ozvou a ona se chová sprostě, když ze zdravotních důvodů nemohu přijet za dva dny. Na to mi odpověděla, že když nemůžu chodit, tak žádnou ortézu, ani boty nepotřebuju. A zavěsila. Za hodinu mi volala znovu, že mluvila s majitelem protetik a že mi nic dělat nebudou, protože jsou soukromá firma a nemají žádnou povinnost pomáhat nemocným a že si mám najít někoho jiného, kdo mi ortézu a boty vyrobí.

Samozřejmě, že za období, které jsem se nepohyboval, se mi nahromadila spousta dalších vyřizování na úradech spojených s invaliditou. Je to takový každoroční koloběh. A tak mi zase šla kamarádka pomoci. Po čtyřech hodinách přejíždění a lítání na úřady po celém městě byla naprosto zničena, já měl vyřizenu slevu na volání a označení invalidy do auta (pouhé dvě věci) a konstatovala, že se to nedá a nemocný člověk vůbec nemá reálnou šanci tohle zvládnout. Chybí bezbariérové přístupy, schází ochota úředníků a mnohdy je na obtíž i neznalost lidí, kteří potřebná lejštra vybavují.

A tak invalida neustále někoho žádá, někde prosí, jinde překáží. Když zaparkuje co nejbližší k bankomatu, aby dokázal sám bez pomoci vybrat, přijde mu na základě fotografie pokuta. Policisty nezajímá, že tam nezastavil proto, že je líný a bezohledný, ale proto, že je náledí a každý krok navíc zvyšuje riziko pádu. Ve městě jsou všude parkovací zóny, kde nesmějí invalidé stát, takže vnitřní město je pro ně vlastně zapovězené. Na parkovacích místech často stojí zdraví lidé a zabraňují tak nemohoucímu nákup obyčejného chleba. Doba se změnila natolik a těch případů nemocných lidí už je v naší společnosti tolik, že to už ani nikoho nezajímá. Žádná televize vám neodpoví na prosbu o pomoc, noviny, jen pokud v nich někoho znáte. Dnes už jsou prostě před invalidy i opuštění psi, na které se pořádají mega sbírky.

Celé jsem to sepsal proto, abych upozornil, že máme velké rezervy v přístupu k potřebným. Že dostatečně nepomáháme skutečně nemocným, ale hýčkáme lemply a simulanty. Byl bych velmi rád, kdyby ve zdravotnictví nesměly podnikat soukromé firmy, které mají tak záporný vztah k nemocným, s jakým jsem se několikrát osobně setkal. A KDAYŽ UŽ LIDÉ NEMAJÍ SNAHU, CHUŤ NEBO SÍLU POMOCI, ABY ALESPŮŇ NEŠKODILI.

Radek Sedláček

